

jeg skal tilføie, at jeg anser det for min Pligt, hver Gang Veilighed gives dertil, at bringe denne Sag i Erindring, idet jeg anser det for en Uretfærdighed mod den paagjældende Egns Beboere og tillige urigtigt overfor Statskassen, der vilde kunne have Indtægt af et saadant Billeudsjalssted, ikke at stride til dette Anlæg.

J. Sage: Da for endel Aar siden Interessen for Fiskerierne og deres Fremtid blev vaft, var Spørgsmaalet om Vaadehavnes Anlæg et af dem, der ogsaa blev undergivet Diskussion. Fra forskjellige Sider hentes man — jeg taler ikke alene om Ytringer her i Salen, de ere ikke faldne saa rigelig, men overhoved i den offentlige Debat — at betragte Vaadehavne tildels som filantropiske Foranstaltninger, som Noget, Staten havde ondt ved direkte at tage Del i, fordi man derved kom for meget i Detaillen i Borgernes økonomiske Forhold. Naar det ene Fiskerleie skulde have Hjælp, maatte det andet omtrent med samme Ret kunne gjøre Forbring derpaa, og man frygtede for at komme ind paa en Glidbane i saa Henseende. Jeg tror nu imidlertid, at den Omstændighed har fæstnet sig, at de to Midler, som vore Fiskerier fortrinnsvis trænge til, det er Kommunikationsmidlernes Udvikling i Forening med Vaadehavne. Man kan naturligvis ikke gjøre Forbring paa, at der bygges Jernbaner til ubetydelige Fiskerleier, blot i den Forventning, at der saa vilde blive drevet livligere Fiskeri, men man mener, at der ved nye lokale Baneanlæg bør tages Hensyn til de vigtigere Fiskepladser, og man betragter saadanne Anlæg som en Fremtidsopgave, selv om de i Diebløkket ikke kunne siges at være rentable, i Forening med Anlæg af Vaadehavne paa Steder, hvor Fiskeriet kan drives i det Større, hvor større Vaadeflo-tiller kunne samle sig og afsætte deres Fangst. De to Punkter, tror jeg, at man er bleven enig om som Resultatet af den offentlige Forhandling; der er imidlertid ogsaa blevet fremdraget andre Momenter, og det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) nævnedes f. Ex. Assuranceforening for Fiskere. Jeg vil allerede her tage en Forvaring mod, at jeg skulde kunne dele det ærede Medlems Betragtning her, naar man, som det næsten synes, skulde komme

til Staten med en Opfordring til at hjælpe i saa Henseende. For mig staa Assuranceforeninger af denne Art nærmest som økonomiske Foranstaltninger, som de Paagjældende selv maa kunne skaffe tilveie, og der bliver noget Usundt i, naar endog saa det Art af Foreninger skal støttes kraftig og direkte fra Staten, et Andet er, at Staten ved mindre Bidrag ligesom f. Ex. til Aplyer og den Slags Ting kan fremhjælpe Bestræbelser i den Retning. Jeg har forøvrigt tilladt mig at indtage dette Standpunkt ogsaa i andre Spørgsmaal af lignende Art, jeg skal saaledes nævne det store Forslag om Alderdomsforsørgelsen, og ligesom der vil jeg tage en Forvaring mod, at jeg skulde mene, at det var Statens Opgave kraftig og direkte, paa en Maade personlig, at støtte private Assuranceforeninger mellem Fiskerne. Derimod høre Kommunikationsmidler og Havne til de økonomiske Foranstaltninger, som man aldrig har været i Tvivl om, at Staten bedst og rettest burde paatage sig, Tvivlen har kun været, om ikke Vaadehavne for Fiskerne var noget for Smaat og Lokalt til, at Staten kunde blande sig i det. Den ærede Indenrigsminister valgte, efter som det synes i Principet at have anerkjendt, at Staten kunde træde til, en Fremgangsmaade, som kan have nogle Ulemper, da saa mange Parter skulde blive enige, men som i det Hele skulde synes at kunne realisere Tanken, naar de Paagjældende have tilbørlig Interesse for den, og naar de kommunale Raad ville paatage sig at være Mellemlid mellem Staten og Fiskerbefolkningen. Det forbauser mig derfor, da Staten ikke kan have større Overblik eller tilstrækkelig Detailkundskab i denne Henseende, at den Bei, som den høitæredede Minister har angivet, maa kunne føre til Maalet, naar der ikke blot vises den fornødne Energi fra de Paagjældendes Side, men tillige den fornødne Overbærenhed fra Statsmyndighedernes Side, da det jo der netop er saa Mange, der skulle være enige, og da de Forhold, som skulle undersøges, ikke i den Grad falde ind under Autoriteternes daglige Forretningsgang, at Feil derved kunne undgaas. Det er derfor, det ikke synes mig paafaldende, at der ved Anlæg som Hundestedhavn kan være Feil i Overflaget. Vandbygningsdirektoratet har sandelig ikke saa mange Kræfter til sin Raadighed,